

Koosán Ildikó

*Tündérkert
selyemútjain*

Littera Nova

KOOSÁN ILDIKÓ

*Tündérkert
selyeműtjain*

Új versek 20.

A könyvsorozatot szerkeszti

BALÁZS TIBOR (PHD) és

BALOGH F. ANDRÁS (PHD)

KOOSÁN ILDIKÓ

*Tündérkert
selyeműtjain*

versek



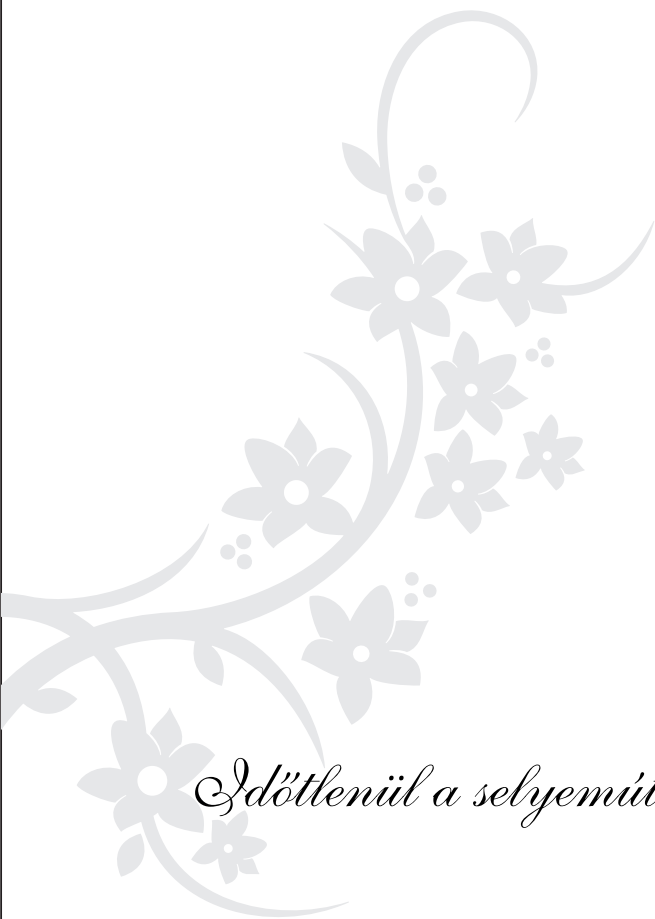
LITTERA NOVA KIADÓ

Alapítva: 1993

Budapest, 2008

*A szavakat puha selyem
borítja be, az érzélem.*

Puha selyem.



I.

Időtlenül a selyemúton

A fészek áll.
A régi fa
vágásra
érett mára.
Madárfiókák!
Vége van,
lehull
a korhadt ága.

Új fészek, új
ág, új idő,
Némaság ül a
házra.
A régi megy, s
az új, ha jó,
nem múltam
folytatása.

Ültem virágos lankán,
hívek közt, s hallgattalak.
Kóstoltam Kánai bort,
ettem kenyeret, ha volt,
s adtál, Uram, halat!

Követtelek bűnbánón,
mezítláb, rossz gúnyába,
ártatlanok mámorába
ittam ajkadról a szót.

Voltam sánta, bélpoklos,
súlyos rabláncról szalasztott
lator, sebzett oldaladon.
Láttam, hogy üvölt a tömeg
Jóságra, Szépre, „feszítsd meg”-et
világrengető zivataron.

Uram! Hitem a porban,
s mind, ami szép volt valamikor.
Nyugalmat merre keresnék?
Patyolat hótakarómra
vészteli mocskát önti a kor.

Sorskönyvünk
lapjain remeg
kezdet és vég!

Légüres terek.

Jó volna, ha
Stonehenge
kövein
mint napkelte fénye gyúlna
gondolataim zenéje,
s e pogány oltárra hullna.

Jó volna szavak
hullámrezgésén
messzire érni,

teret, időt cserélni,
s létezni tisztán, ahogy
a fények.

Semmire ébredő hitünk kutat
isteneszmét, a végtelen fölött
ívelő hidat, lét s nemlét között
porszem-távlatba rejtett kiutat.

Kezünk a sebben. Dermedt kétkedés.
Acélpenge vág, egek hasadnak,
sárröghöz láncolt fogolynak, rabnak,
akik vagyunk, mit ér a létezés?

Általad lettem,
s lehettem
lenni-vágyás,
voltomban
immár nem hiszek.

Most nem tudom,
vagyok, vagy
lenni vélek,
Uram, neked...

Leheletvékony,
metszett pohár,
vöröslik benne
áttűnő szívem,
nyújtom, de kéz
nem nyúl érte már,
kiinni nem...
hát eltörni viszem!

Szedret szedtem
a napsütésben.

Évek repültek
messze azóta.

Díszes bögrém
tele lesz lassan,

már nincs,
akinek odaadjam.

Eljön,
s az ajtómon kopog,
sorra pattannak
fel a zárok,
a hetedik
sötét szobának
lakója rég
magam vagyok.

Magamhoz újra
visszatért
az út, s most
ezerszer nagyobb
távolság hív
és megkísért
a fény,
a horizont ragyog.

Sasok fészkében
megfagyok,
a tűz rózsája
égető
nem kérdezik
miért vagyok

a vándor mindig
visszajő.
Csillagok közti
tér forog,
eltűnik véle
az idő.

Jöttél a semmiből.
Miért? Mivégre?
Mit ér a létezés?
Semmibe ér a vége!

Harmatos hajnalok
szivárványfénye,
kérdesz, mért ragyog?
Hajolj föléje!!

Kényszerű vágta
minden futásom,
patakzó tajték,
veszejtő iram.

Táltos erőmet
megzabolázni?
Feladjam érte
véggépp önmagam?

Redőnyrácson át
keskeny fénysugár,

felemás inger
kedvem égővén.

Röpke madárfütty,
játék, képregény,

hétköznapi ügy,
pont akárcsak én.

Szeretném mindig
- de nagyon nehéz -
kerekedjék felül
a józan ész!
Sokszor nem
sikerül tagadni
ami bánt belül.
Titkolni volna jó,
mégis arcomra ül.



II.

En-Te

Kivágták mind a fákat,
a kert tarolt vidék.
Ki vet majd rózsaaágyat?
A fű tövig kiég.

Földön a hársfaágak,
a fészekalj kihalt,
csóktalan éjek várnak,
feledni kell a dalt.

Lehetsz, ki elsőnek belép,
s a hús-vér valóság
áldozóhelyét,

hol isteneim tanyáznak,
fölszenteled ma
velem a vágynak.

Leveszem

feszes asszonyruhám,

vágyaim selymébe

öltözök.

Legyek most

ledér szeretőd,

vagy szent asszonyod,

a nők között.

Ha nem vagy, a titkot kire bízom?
Milyen hazába, kinek írom?
Milyen motetta szent hevére,
Milyen ezüstbe fürdő éjre,
Milyen barbár, durva szavakra,
Lódobogásra, lélekharangra,
Milyen vajúdó állati testre,
Milyen villámra, fergetegre,
Milyen ugarba vetett magra,
Milyen vulkáni tűz-salakra,
Milyen kardélen kéklő fényre,
Milyen irdatlan szenvedélyre?
Milyen áradás, lavina, átok
Rejtse magába elmúlásod,
Zsombékjaim zsurlóhegyére
Milyen apadó, ártatlan vérre
Hová rejtsem el hallgatásom,
Keresztre vert feltámadásom...

Selymes, nyúlánk, hófehér a teste.
Liliomszínen érett málnaszem,
tűzbimbó, féltett drágakő üzen a
mellén széles dekoltázsba veszve.

Ajaka bíbor, áradt vérfolyam,
szorosra zárult ingerlő bibe,
út a mámorba, lét a semmibe,
vágyképzelet harmatán fogan.

Szeme villám, tűz a borzas égből,
emel, lesújt, éjsötét kábulat,
visszajáró rontás a meséből,

a lengő árnyak köré hullanak,
kegyet szór szét üres tenyeréből,
szíve színpompás, tört üvegdarab.

Lettél ismerős idegenség!
Helyét keresi bennem a léted,
hogy én legyek Te, az a Másik,
magamba zárva alkonytól pirkadásig
a rezgést, a fényt, a szót, ami vagy,
bennem ismered meg igazán magad,

ahogy megítélsz, s ahogy megítéllek.
Átlényegülni késztet a lényed!
Ki leszek? S Te ki? Hittel, értelemmel,
lélek vagy, érző, tele rejtelemmel.
Egy Másik világ, – a magadtól szabad –
kell, hogy a Másban ismerd meg magad!

Helyet kereshet nálam a léted,
lényegem ízét, titkát ha érted,
s én, aki benned magamat hiszem,
mert akarom, magammal viszem
a hitet, hogy bennem magad látod,
valós lényedet bennem találod.

Én-Te leszel már és Te-Én leszek!
Léted, ha mégis visszaveszed,
volt önmagad vissza hiába várod,
rezgéseid atommezeje nem szabad,
sokkal szegényebb, sokkal gazdagabb
lényegünkből ami majd megmarad.



III.

A paradox ablakai

A semmit nem lehet kisemmizni,
bár nem kerülne semmibe.
Semmiség semmibe venni
mivelhogy nem jó semmire.

Semmit sem ér a semmi léte
nélküle még-sincs semmi se'.
Semmiről semmit sem szólni
mégsem vezetne semmire.

Dicsérjük hát a semmi létét
ne tartson vissza semmi se'.
A semmiről jót, vagy semmit!
S ne hivatkozzunk semmire.

Szarka Istvánnak

Nincs aki ennyi szépeket
írna manapság
mint mi e verssel
tárul ma újra elém.
Döbrögi terhét cipelvén
hosszan a vállon,
dús elégtételt
vár mind a szegény!
Költőnk-kinek csípős
fütyköse áldott-
háromszor veri el
e léha világot,
korholván bátran
kézből a rendet.

Látom komorult végét
a régi mesének,
olvasva híven
ritmikus rímben
szép sorait.
Nem leszen többé
csepp nyugodalmam
míg szívből dicsérve

fent humorát
nem teszem azt mint
fénykoronát
párás mezők talaján
nyíló tarka virágok
szirma fölébe!

Kiköltözik
a plebsz,
nomád lesz,
kurta útra,
kurtaxát kér
a fűszeres,
„Zimmer frei”
ismét a jurta.

(december 5.)

Megméretett a kor,
új sorsot
nem osztanak ma néked,
marad,
mi ősidők óta volt,
magad óvod majd,
önmagadtól véded.

Lyukas
mentében
hősök alszanak.

Mit ér a hímes
költészet maga,
ha létezésünkben
szennyes ár sodor,
csipke-finom,
puha ámulatba

terror, horror
képei nyomulnak,
s a tétova öröm
nyugalomneszét
elorozva, gúnnyal
tornyosulnak
fölénk a napok, órák,
modern mesék?

Huszedik század,
alig egy emberöltő!
Izmusok, szócsaták,
a beért kor gyümölcse.

Megbecsülni könnyebb
tenyérfyi múltból,
ki ma az érdemtelen
filozófiák bölcse.

Érdes, keménykötésű
keretlegények
nyers hétköznapi
megnyilvánulásai,
a lejtmenet
tud hatni frappáns
átütőerővel,
s nem a szellemi
emelkedőkkel
tarkított költői képzelet.

Asztalod holnap, ha üres,
– lásd, a reflex mily emberi –
leszel kivert eb, s oly kezes,
ki a morzsát is felszedi!

Álnagyképűség: magamra veszem,
színészt a játszott szerep alakít.
Vígjáték, dráma hiteles legyen!
(a kócbabám igaz, s hű hozzám e hit.)

kérdések zápora, hólyagzik a flaszter,
temérdek kipukkadt luftballon virít.
Űrlakó hihetné: ez az új falanszter,
pedig a szabadság vesztí szírmait...

1.

Hármas sorokban
szeretnék elmondani
négy sorból kettőt.

2.

Nem kell sok ahhoz,
hogy válogatás nélkül
keveset adjak.

3.

Hitben fürödtem
árnyékok takargatott
a fény peremén.

4.

Teher a hála,
de a hálátlanságnak
fájóbb a súlya.

5.

Ami sokat ér,
azt érdemes naponta
felbecsültetni.



IV.

Bukolika

Zöldellő őszi
szántáson őzek,
párába vesző
dombtetőn a fák,

felhő, s kékség mind,
mint kergetőznek!
Lehet, hogy mögöttük
nincs is világ?

Levedlett ócskában
feszít a január,
faltjait szerényen
hóval takarja,

még nem döntöttek,
milyen divatszín dukál,
mondják, fűzöld lesz,
esetleg méla barna.

Délcegen térdig
áll a hóban,
mint mélyre
ásott oszlopok,
pózol a tölgy,
ez alkonyóra,
ágakról esti
fény csorog.

Csöndpihe libben, ingatag,
fehér hó-tükrön a fénynyomok most
lebegő aranyhalak...Térhatás,
káprázatképsorok.

Képkeret,
pasztell,

lucfenyő,

rajta az árnyék
meg-megáll.

Felszáll az ágról
egy madárnyi fény,

karvaly idő köröz
felettem.

Fehérbe bújva
színek bomlanak
mélyén
beláthatatlan rejtekeknek,
velük rejtőzöm
magamba én is,
titkaimból új
titkok születnek.

Ködön átúszó
szemérmes őszi fény,
hallgatagon
válaszra vár:

Mi az elmúlás,
lazult kötődés,
imádság, átok,
istenfény, hínár?

kajla vén hold...

még elvarázsol,
minden kellék
a romantikából.

Bárányfelhő
a kék alatt,
sziklából néha
puhasága szökken,

tájamból mára
képzelet maradt,
préselt virág,
fénykönyvbe kötötte.

Sárga repcetábla,
mögötte rozsvetés,
kert kibomlott árnya,
pollenpor-zizzenés,
barackvirág avar.
Félig nyáridő,
tűzforró lesz a kő.

Új ráncot hord az
elmúlás, nap-szíttá
barna hajra hull
a gyolcs-fehér.
Álmot lop orvul
a csönd, a délután,
hosszú, s üres lesz az éj.

Bejárnánk berket,
víg hazát,
ebédet ennénk,
s vacsorát,

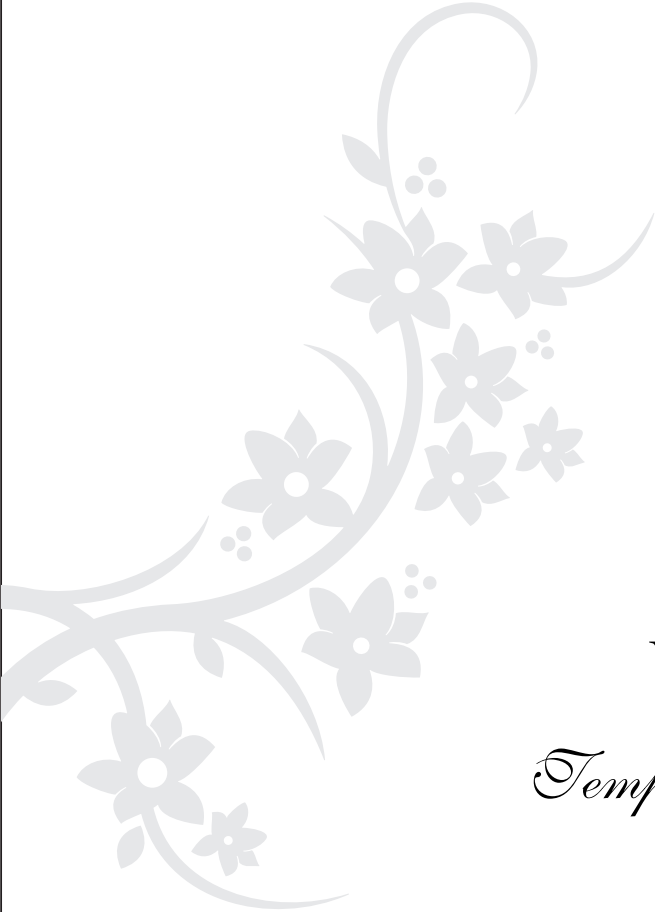
ölelhetnél,
ha alkonyul,
szénát terítnél
ágyamul,

Fűszál tövén a pók
apró hálót feszít,
amit a hajnali harmat
gyöngysorral ékesít.

A fák csúcsát megperzselé az
alkony
setétedvén, lent izzani kezd
a csend.

Tűzlángú Nap vénült ösvényét
járja,
alábukik, semmi árnyéka
várja,
estvére kelvén az erdő hús
leend.

Tavaszi lattal kél a reggel,
ablakom előtt meggyfa áll,
ünnepi dísz, új ruhát vett fel,
talpig fehérben, fényben jár.



V.

Tempus

Görög csodák,
antik leletek,
szóra bírták
az isteneket.

Ógörög művészet
ritmusa ébred,
bölcsöm is ringott
e ritka zenén,

esküszöm, mától
csak lantján zenélek,
s nem lépek sárba,
nem, soha én.

Nem keres felhőtlen égboltot, ritka virágot, nem
csiszol órákat naponta számtalan versén, meglát,
megérez, aki költő, hangulatát vele éli, bent,
kebelén hord isteni szikrát, s kibeszéli,
fényzuhatagként özönlik nyomába, gazdag a líra.

Vén garabonciás titkait tudja, véle varázsol szép
Ganümedész telt poharából isteni nektárt, ámul
a jámbor mái halandó, kortyolva issza...Örök
barátsággal néz reá vissza e késő utókor. Rímes
virággal, most eme verssel díszítem sírját.

Jöjj ide kedves Lepkevarázsom,
várnak a rétek,
holdas az égbolt, messze a város.
Múlt ezer évek,
régiszerelmek szelleme éled
lengve a légtérben...
Jöjj, heveredjünk illatos pőrére
ágya ölére.

Érzed a hársak lombkoronáját?
Illata mézét,
ingát fűszeres percekét őriz,
csöndre vigyáz,
míg kedvem a kedved tűzlobogását
rendre betölté,
s hajnal a fénybe lövel fel az égig,
múlik a lár.

Lásd hevülésem Gyöngye, Virága
csordul a nektár,
vedd szerelemmel híjja, ha volna
bűvöletét!
Flóra a május virágözönének
Istene, itt vár,
oldja ma fétét lenge erénynek...
Áldja az Égt!

Lilláról szólanék tenéked
vándor Idő, tudom, megérted:
Szívembe gyűl a fény.
Sírom felett sűgő zefirrel
együtt jöttünk hozzád a hírrel,
a Kedves még enyém.

Letűnt korok róla mesélnek,
oly dallamos, zengő az ének,
szerelmem mondja el...
Boldogtalan, én tőle távol
porladok, szívem még érte lánghol,
s halállal harcra kel.

Óh Lillám! S ti meg nem élt csodák!
Mit mondhat még rólunk a világ?
Vedd lelkem! Mint a múlt!
Nimfám, Gerlicém, fényes Dalom,
Nélküled nincs, s nem jó nyugalom,
létünk bár sírba hullt.

Verssel kertemet körbekerítéd,
szavakból koronám, hűségből napom,
hozzám kötözted szőlővenyigéd,
szomjasan szürcsölted hűvös harmatom.

Kit el nem értél, immár por vagyok,
bilincsbe vert szó, némák hallgatása,
viharvert fához leláncolt rabod,
visszavert fény, magányod hívő társa.

Te üstökös vagy, végzetként ragyogsz,
éji fátyolon suhansz át merészen,
megcsodálhatnak késő századok.

Asszonysorban míg magam elenyésem,
nevemre örök glóriád fonod,
halálomban, ki útravalóm leszen...



VI.

Tündérkert

Erdély.
Negyvenes évek.
Én is megyek
Nagybányáról
esténként gyalog,
viselem mit a sors
kiszabott nekem,
megyek éveken át,
mindig egyedül
hat kilométeren.

Tél. Késő délután.
Nem. Inkább már este.
A Nap mécsesnyi lángját
ma korán
kisebbre vette.
Hamar sötétedik.
Hideg van, fagyos,
sietnek haza
fürgén, szaporán
az emberek.
Jó otthon,
barátságosan meleg.

Hegyek magasodnak
körbe
csendes kis falu
búvik meg a völgybe,
ott az otthonom.
Út onnan tovább
nem vezet
ki elindulna
a hegyeken át,
talán találna
egy-egy esztenát.

A hó tegnap még esett.
Sokat.
Betakarta az utat,
ahol járok.
Város,
falu között
a táj fehérbe öltözködött.
Ragyog a tiszta
téli égbolt
s hihetetlenül magas.

Előttem a Rozsály,
hófödte csúcsán trónjára
ült már a hold
királyi palástja
fényébe zár ma
minden hódoló alattvalót.

Élesek a körvonalak!
Mint virágbimbó,
ha kipattan
úgy tárul szakadatlan
újuló erővel elém
a szépség,
s benne élhetek én!
Elfog a birtoklás öröme,
az én hazám ez,
egyedül enyém!

Kristályos csend van,
valahol kondul a harang,
vecsernyét kísér,
idáig hallom szavát
fáradttá halkulva
zengi az imát
itt megpihenhet,
átkarolja a havas világ.

A Végtelen világa ez,
Földi halandót,
ha ide beléphet
imára késztet.
Egyedül állni
ebben a puha csendben
-porszem-
a végtelennel szemben
milyen örömteli!

A Zazar vizén lecsorgó
kora tavaszi tűzalkonyatok...

Jártam bakancsos sárban, hóban,
áztam szitáló ködpermet alatt,
a téli égbolt csillogásában
hány magányos estidő haladt
velem.

Erdőszéli nedves, friss avar
földszaga árad el bennem,
kertvégen patak: az emlék felkavar,
fehér kövein hányszor átszökelltem,
míg medrében színek, fényjelek
mozaikmintákkal fénylenek,
s a víztükör ahol megtörik,
parányi zuhatag a mélybe hull,
és örvénylik, és elcsitul.

Udvarunk, eperfa, loboncos kutyám.
A kerti lócánk késő délután...
Emlékkönyv, kifestett lapjain a múlt,
préselt virág, gyűjtött kincs lapult,
fölötte az „Élet Szép”, nagybetűs szavak...

Néhány megsárgult lapja megmaradt,
őrzöm ereklyém, s az alkonyati fényt.
Az első versek! Istenem, ne kérd!
A sors írt rólam mára nagyregényt.

Andalgó vasderes, kezes póniló,
ábrándozásra épp nekem való.
Erdőm titkai nyitott könyvlelapon,
kék harangvirág a mohos oldalon,
páfrányliget, színes sziklakert,

kérdezgettem,

s a kakukkszó felelt.



VII.

*Tündérvikárban
Fekedelemszorongó*

Adassék a levél nagyságos Fejedelemasszony kezeibe

Én Tibor deák ez időkig az francia udvarnál szolgálván önkéntes száműzésemnek immár végét vetván az általam oly nagyon szeretett vidékemen kívánnám az fejedelemség ügyeit az eljövendő időkben szolgálni.

Fejedelemasszony egynémely gondolatait ismervén, úgy gondolám azok ihletettek, finomak, az reneszánsz élményét nyújtják rideg korunkban.

Örülnék, ha azzal a megtiszteltetéssel illetné személyemet Fejedelem asszonyom, hogy gondolatai megismertetésére megbízást nyerhetnék, tudtára hozván, hogy kimondatlanul is szeretve szeretek visszajárni ama Tündérkertbe.

*Kelt
Az Úr 2006 esztendeje
Január havának
kilenczedik napján*

*Fejedelemasszony
írnoka
Tibor deák*

Adassék ez írás Tibor Deák Uram kezeihez

*Hírhozók jövének, mik szerint nagytudású, bölcs
Tibor deák Uram külhoni udvarok fényét,
s nemkülönben jó körmöczi arany forintjaikat
odahagyván udvarunknál zsengék pallérozását
szolgálni szegődne.*

*Kertünk szép. Régi időkben „tündéri” jelzőkkel
illeték, de elhanyagoltatván benne a gaz, dudva
elszaporodván az Szépeket felnevelni vesződségekkel
járand.*

*Serény kezekkel tisztítván, s valamely értékekre lelvén
igaz örömköül szolgálna.*

*Jó tanácsadóink szavát véteténk szándokátúl
kegyelmed el ne riasztassék, mikre ők fogadalmakat
tevének.*

*Parancsolánk, hogy kegyelmed kérése annak idejében
maradékok nélkül teljesítessék.*

Mindezen által jóhiszeműen elvárjuk udvarunknál

*Kelt
Az Úr 2006 esztendejében
Boldogasszony havának
tizedik napján.*

*Isten kegyelméből
uralkodván*

Küldessék levelünk Tibor deák Uramnak

Kert tavasszal

*Az feletti örömiünkben, hogy híret vevénk kegyelmed
nemes szándokának, új fennt átgondoltuk
kegyelmednek szánt propozícionkat.*

*Jó tanácsadóinkat dolga felől hallgatván úgy
határozánk hogy kertünk zsengeinek pallérozása
kegyelmed által az évszakonként kívánt balaszthatatlan
teendők elvégeztetéséhez köttessék.*

*Az év első dekádjá igaz örömiünkre az újulás,
újrakezdés ideje lévén, legfőbb teendőknék ítétetik
a rég avult gyomok, dudvák gyökerestül való irtása,
szemétre gyűjtése, mik által a kert megtisztítatván
alkalmassá válhat új, általunk oly igen kedvelt
egyedek megtelepítésére.*

*A göcsörtös, túlburjánzott, elfajzott ágakat
visszametszván erős életerejű egyedek alakítassanak
ki az eljövendő terméseknek minőségére, nemkülönben
annak hasznára is figyelemmel.*

*Kérjük kegyelmedet elsőbben is azon fáink gondos
metszésére, melyek később lombjaik által minket
kényeztetvén pihenőhelyül szolgálnának.*

*A tisztítás, metszés erős kézzel végeztessék még akkor
is ha fájdalmas leend.*

*Ezen munkálatok ezért kegyelmed ítélsére a
legmesszebbre menőkig hagyatnak.*

*Kíséretiünkkel, vagy nélkülik /inkább/ rövidebb-
hosszabb sétáink a kert ősi ösvényein szépséggel és
nyugtatóssal szolgálnak miért is kegyelmednek
elismerésünk tolmácsoltassék, tudtára adván, hogy
az eljövendő időkre is elvárjuk gyakorta udvarunknál.*

*Kelt
Nagyböjtök havának
nyolczadik napján.
Az Úrnak 2006 esztendejében.*

*Tündérkertünkben
Isten kegyelméből
uralkodván*

Hagyományainkról jegyeztessék

*Szeszélyünk csapongó hullámai időnként felettiünk
tornyosulván, s időnként elülvén a köröttünk élők
nyugalmát végsőkéig korbácsolá.*

*Kedvelvén mégis mozgalmasb időket, akarattunk
szerint leend hagyományaink tiszteletjének vizsgálása.*

*Népiünk megőrzött dalai, póri öltözéke, régi szokási
kiknek százados gyökerei beágyazódván lelkületjükbé
s ezeket gyakoroltatván nekünk gyönyörűségeket
okoznak, mibennünk mindétig támogatóra találának.*

*Hol szénák gyűjtése, forgatása közepette lejtős
hegyoldalaink magasában nótázás zendül tisztán
s czirádáival tarkítatván azok az csúcsokig
viszhangoztatnak.*

*Ruhájok, kiket díszítvén egyszerű szépségek
méltóságával más népeknek példakép leend.*

*Udvarunknál vigalmakra viselt öltözékink szépségét,
díszességét külhoni udvarok irigylvén s dicsértetvén*

*egyaránt igen elismerék, miként arról Deák Uram
hosszasan mesélvén, velünk tudatá.*

*Akaratunk szerint leszen szokásink tiszteletje, midőn
busvétok napjai eljövendenek ételeinket megszenteltetvén
s más hagyományainkat megtartván templomaink
barangja magunk s másokkal való békességeink
innepét hirdetnék.*

*Itt völgyeink üde zöldjén átsütvén az avar setétje
páfrányok zsengéi diszlenek, hegyeink havas csúcsai
az égboltok kékjével ölelkezének, kertiünk csodálását
örök időkre lelkünkbe írják.*

*Ezen sajátos szépjeinket világokkal, s más népekkel
ismertetvén elvárjuk szokásaink általuk mindétig
tisztelőben tartassanak.*

*Kelt
nagyböjtök havának
tizenharmadik napján.*

*Tündérkertiünkben
Isten kegyelméből
uralkodván.*

Kert a fényben

Az idők előhaladtával újraébredés jelei s lényünkre váró csodák által elragadtatván fontos udvari teendőkből magunkat az ábrándoknak alávetni engedénk.

A természet újulása- bevalljuk- a szívünknek oly kedves tavaszidő, szépséges álomvilágba emelend, s a bennünk rejtőzködő érzelmek kitörni vágnak. Kertünk a kedves táj, a szerfelett szeretett felé vágyakozásunk utóbb oly mértékeket ölt, mik előtt magunk is értetlenül állnánk.

Kíséret nélküli rövid sétáink célja gondolkodás, elmélyülés belső lelkületünk valójának igazi ismerésére.

Uralkodásunk hosszú, zavaros és küzdelmes idejében magunk jobb ismerésére időnk alig adódott. Most ezeket pótolgatván kerti sétáink által hisszük, kikúráltatásunkat szolgálnák.

A haza dolgainak építgetése folyamatán akadályoztatásaink leküzdése erőnket jócskán felörlé.

Életünkől mindazonáltal szívesen áldozánk, mert hitünk szerint a haza oltára a becsület, s tisztesség oltára, szent hely, hol fejedelmek és pór népek fejöket bajtani tartozának. A nép minek gyermeki magunk is vagyunk, s majdan gyermekink leendenek e törvényt magok előtt tartván minden időben, népünkhez tartozásuk lelkükbe íratik.

Általunk oly igen kedvelt kertünk utóbbi rendeztetése, régi koradt fák kivágattatása, gyomok, gazok eltakaríttatása, s új palánták, fiatal egyedek ültetése mik arczulatját kedvezőbbre változtaták örömiünkre szolgálnak. Figyelmezni kell mindazonáltal ez újak fejlődését rátermett értelemmel, kik kertünk ősi légkörét kevésbé viselvén nehogy vad hajtásokat hozzanjanak.

A hajnalok varázslata szívünk szerelmét egyre fokozná azok irányába kik e munkálatokra igaz szívökből vállalkozának.

Az ösvényekre benyúló lombok, sejtelmes árnyékok lényünkre áradó hangulata, a balzsamos lég, harmatcseppekben mosódó virágok, ábrándos lelkünk nyugalma szolgálná, miért is nem értendjük azokat, kik a legkissebbik szépek mellett észrevételök nélkül elhaladnának.

*Gondolataink sokasága a magunk tavaszának
ébredésén lejegyeztetett kedvelt íródeákunk által*

*az Úr 2006 esztendejének
május havában.*

Gondokkal megrakottan

*Országlásunk gondjai utóbb súlyos teherként
nehezédének vállainkra.*

*Az mulandóság gondolatjai foglalkoztatának, de jó
idők után magukra zárván azokat viselni kívántuk
a reánk méretezett terheinket.*

*Alkalmas időkben mindazonáltal a Kert csábításának
ellenállni nem tudván, s felőle érkező szóbeszélynek
engedvén, magunk kívántunk állapottyáról
személyünk által meggyőztetni.*

*Hitünk szerint ki ismerni kívánná az igazságokat,
mindazon dolgokról, miknek elvégzésére
köteleztetett, annak az legmélyebb érdeklődéssel kell
viseltetnie azon dolog irányában.*

*Kik az cél elérésére egész lényöket alá nem rendelik
most, s későbbben hitelüket veszzejthetik.*

*Múlt idők által bizonyítotott, az okos tanácsok
megszívlelése, elfogadása méltóságunkat nem csorbítá,
inkább emelé.*

*Nem az a mindenek tudója, kinek hatalom adatott,
hanem ki azt kellő szerénységgel szolgálván,
embertársa tapasztalását elősmervén őt i s az maga
méltóságának magaslatára emelé.*

*Országlásunk gondolatjaitól immár Kertünk szeretett
ösvényeire kanyarodván tapasztalásokat szerzünk
annak gyönyörűségéről.*

*Fáink, bokraink ígéző szépsége, termékenysége
a minden tájak közötti legelsőbb.
Különleges virágai barátjaink, mint kik értvén
érzületeinket, ha tehetnék szólnának velünk.
Elestvéledvén gondolatjainktól, szépségeinktől
megfáradván, mindazonáltal újult bizakodással
megrakottan reménykedéssel indulunk az eljövendő
időknek elejébe.*

Gondolatjaink lejegyeztettek

*kedvelt íródeákunk által
az Úr 2006 esztendejének
augusztus havában.*

Az őszi kertben

*Igaz sajnálatunkat nyilvánítjuk az felett, hogy
kegyelmed külhoni udvaroktól meghívattatván
elhagyná udvarunkat.*

*Megismervén Kegyelmed gondolatjait Kertünk
tájékaíró, íránta való szerelméíű, tudván, hogy
szépsége elkápráztató, hísszűk lelkűletjében örók
nyomokat hagyandanak.*

*Kérűk Kegyelmedet, mínt kí az külhoni dolgokban
járatasságát ímmár bízonyítá, tájékaínkat nemcsak
fízíkai valóságában, de lelkűletjében ís vegye majdan
más népek között élvén pártfogásába.*

*Ismervén deákokat, kí országunk felemelkedését
szolgálándó külhonban megfedkezének feladatjaíkról,
ezeket elítéléndőnek tartanánk.*

*Népűnk fíai bátorságukat, virtusságukat, eszűk
csavaros járását a háza dícsőségének emelésére oly
sokszor bízonyíták.*

*Ennek okán magunk ís reménykedéssel nézűnk
jövendő sorsunk elejébe.*

*Kertiünkben a séták szépségei, s gondolatjaink immár
íródeákunk által le nem jegyeztetvén magunk
lelkületjében záratnak mindazon időig, míglen
Kegyelmedhez oly igen hasonlatos s elképzeléseinknek
ily nagyon megfelelő íródeák nem találhatók.*

*Hálánkat kifejezvéen dicsérő ajánlólevelünkkel s újtára
az egek áldását kérvén immár szolgálatunkból
elbocsájtandjuk.*

*Kelt
Az Úr 2006 esztendejében
Október havában*

*Tündéerkertiünkben
Isten kegyelméből
uralkodván.*

Tartalom

I.	<i>Időtlenül a selyemúton</i>	7
II.	<i>Én-Te</i>	23
III.	<i>A paradox ablakai</i>	31
IV.	<i>Bukolika</i>	47
V.	<i>Tempus</i>	65
VI.	<i>Tündérkert</i>	73
VII.	<i>Tündérkertben Fejedelemasszony</i>	81

**A Littera Nova Kiadó Új versek
könyvsorozatának megjelent kötetei:**

Juhász Ferenc: A szenvedések Édene, 1998

Szöllősi Zoltán: Megyek haza, 1998

Gyimesi László: Aquincumi ősz, 1998

Gyimesi László: Visszatérés Na'Conxipánba, 1998

Juhász Ferenc: Isten elégetett tükre
(*Giordano Bruno-éposz*), 1999

Utassy József: Isten faggatása, 2000

Kiss Benedek: A havazás mögött, 2000

Gyimesi László: Vándorok nem raknak várat, 2000

Szöllősi Zoltán: Nem látlak benneteket, 2000

Iszlai Zoltán: Felfordulás, 2001

Nádor Tamás: Virradatra megjő a kegyelem
(*Kabdebó Lóránt és Tarján Tamás ajánló soraival*), 2002

- Halmosi Sándor: babérliget
(*Tandori Dezső ajánló soraival*), 2003
- Dobos Tas László: Istenles virággal.
Új versek és régiek újra, 2004
- Halmosi Sándor: Mely a Salamoné, 2005
- Határ Győző: Merengő éjszakák, 2005
- Kenéz Ferenc: Angyalszőr, 2005
- Szepesi Attila: Vidám busók, 2005
- Gyimesi László: Az eldöntött idő, 2007
- Fáklya Endre: miegymás, 2008
- Koosán Ildikó: Tündérvirágok selyemútjain, 2008

© Dr. Bódor Sándorné Dr. Koosán Ilona, 2008

Littera Nova kiadványszám: 196

Tájékozódás könyveinkről a kiadó honlapján:
www.litteranova.hu

Megrendelés közvetlen módon a kiadótól
levélben, e-mailben vagy telefonon.



LITTERA NOVA KIADÓ

Alapítás éve: 1993

1132 Budapest, Visegrádi u. 47.
(Alfa irodaház – bejárat: Victor Hugo u. 11–15.)
Telefon: (06-30) 212-0996, fax: (06-1) 239-2330
e-mail: balazskiado@citromail.hu

FELELŐS KIADÓ: dr. Balázs Tibor igazgató
LEKTORÁLTA: Gyimesi László, Iszlai Zoltán
TIPOGRÁFIA, BORÍTÓTERV: L. Kossár Tímea

Nyomdai munkák
mondAt Kft. • Budapest
www.mondat.hu

ISBN 978 963



A kötet anyagát Koosán Ildikónak az Accordia és Littera Nova kiadóknál korábban megjelent verseiből dr. Balázs Tibor költő, kiadóvezető válogatta.

Budapest 2008.

„Erdély- Tündérkertből hozta át a selyemúton a kislány azt a sok titkot, melyeket most a felnőtt, a költő ugyanazon a selyemúton csempész haza.”

BALÁZS TIBOR (PhD)

„Kivétel nélkül szívhez szóló, bensőséges verseket ír Koosán Ildikó, akiről méltán elmondható, hogy az apró részletek szépségeinek avatott számon tartója, s a bátor, csend közeli megszólalás lírikusa. Kivételes stílusérzékével gyakran idézi fel a közelmúlt magyar költészetének, s néha a görög-római antikvitásnak máig élő helyzeteit, hangulatait. Titkokat rejtő, majd mégis kimondó személyessége, valamint otthonossága az erdélyi gyermekkor tájain lélekgazdagító élményt nyújt a fogékony olvasónak.”

ISZLAI ZOLTÁN
József Attila-díjas költő